

OstravaBlog

Ostrava a okolí jinýma očima

- [Redakce a kontakt](#)
- [Inzerujte u nás](#)

Pan Ki-mun kopulace řádí na Stodolní, všechny trumfy však nevytáhl

6. 6. 2008, 0:00 | Kultura > Divadlo | Zuzana Mildeová, foto archiv Divadla Petra Bezruče

Srdcervoucí sezóna v Divadle Petra Bezruče pomalu bere za své. Děset měsíců příběhů o zlomených srdcích a nenaplněných touhách poněkud cynicky uzavřel Don Juan v Soho britského dramatika Patricka Marbera. K režii byl přizván jeden z nejžádanějších mladých českých režisérů Jiří Havelka a možná právě jeho vytíženost inscenaci příliš neprospěla.

Dramatika Patricka Marbera už ostravští diváci znají díky inscenaci Komorní scény Aréna Na dotek ([recenze](#)). Podobná témata sexuality, živočišnosti, sociální desintegrace, boření konvencí či psychické zranitelnosti řeší i ve svých filmových scénářích a nejinak je tomu také v Marberově úpravě oblíbeného příběhu o Donu Juanovi. Drama začíná v hotelové hale, kam přichází irský sedlák Colm pomstít svou zneuctěnou sestru Elviru. Objektem jeho zloby je jeho čerstvý švagr, mladý hrabě DJ. Colm ale nachází pouze DJova sluhu Stana, který mu po chvíli nenásilného přemlouvání přizná, že jeho pán zrovna kopuluje se supermodelkou a na svou nebohou ženušku Elviru si už ani nevzpomene. Děj se pak neperipeticky odvíjí kolem milostných eskapád titulního hrdiny dle osnov předlohy a oživlá trestající socha – Deus ex machina – na sebe také nenechá dlouho čekat. Výrazným posunem je přenesení děje do současné Británie, která se ale může lehce proměnit třeba v realie jakéhokoli většího města střední Evropy a proslulá čtvrt' Soho v Stodolní ulici. Don Juan si zavdává s východoevropskými prostitutkami, porovnává svou upřímnost se lží představitelů nejvyšších státníků, šnupe kokain, žije dle pravidel „zlaté mládeže“ z peněz svého otce.

Režisér Jiří Havelka ve spolupráci s dramaturgem vyzdvihl ambivalentnost Marberova dramatu. Zmíněná dvojlomnost je motivem ovládajícím celou inscenaci. Ta je zasazena do prostředí televizního studia. V kontextu českého divadla jsou již média, jako je internet či video, běžnou záležitostí. Ne tak tomu bylo právě u televize. Lze ji vidět jako rekvizitu, ale málokdy se s ní pracuje jako s fenoménem. Režisér Havelka zvolil studio jako místo a platformu veškerého dění. Tím více zdůraznil hru, snovost a rozrušil hranice mezi realitou, fikcí, pravdou a lží. Herci vstupují před modré pozadí a konečný scénický obraz se vytváří až na obrazovkách rozmístěných na scéně. Většina účinkujících je neustále přítomna na jevišti, pokud ne přímo v jednání před kamerami, pak před zraky diváků po stranách scény, kde je inscenováno zákulisí. „Nehrající“ herci posedávají v křeslech před obrazovkami a trpělivě sledují dění ve středu scény – stejně jako telenovelu či oblíbený seriál, jejichž formu celá inscenace v důsledku získává. Právě forma a motivy z ní vyplývající by si zasloužily detailnější teoretickou analýzu. Zároveň však nelze pominout, že způsob zpracování upozaduje sdělení. Závěrečná katarze s pekelně odstrašujícím potenciálem se nekoná.

DJ v podání Lukáše Melníka je emocionálně chladný proutník, s nímž hýbou pouze chtíč vyvolávající feromony, ale zároveň nemůžeme neuznat jeho právo žít svůj život po svém. To, že ostatní mají své konvence a pravidla, je jen jejich nudná ctnost. Melník DJe hraje přirozeně s cynickým odstupem k okolí. Je připraven užívat si na jevišti stejně jako jeho postava. Na scéně mu však chybí omamné kouzlo, kterému ony zástupy žen podléhají (nagelované vlasy, oblek a bohužel ani pověst kluka z plakátu v tomto případě nestačí). Vše se děje jakoby samozřejmě. Výraznějším (anti)hrdinou je Stan v podání Jana Vlase. Jeho postava má větší prostor ukázat různé polohy jednání, mířící k jedinému bodu – svému prospěchu. Osvětluje situaci, nenadržuje žádné straně, je průvodcem diváků. V kostýmu scénografa Marka Cpina působí s krátkými nohavicemi a pánskou kabelkou komicky a zároveň politováníhodně. Jan Vlas přesně vystihl Stanův sarkastický humor a nevyhraněnost nejen slovem, ale celým svým vláčným tělem. Třetí hlavní postava, Elvira, je v provedení Markéty Harokové ctnostnou samaritánkou, která je schopna rozpoznat, kdy nemá cenu bojovat, a přesto si neodpustí patos a hru na zraněnou lásku. Ostatní postavy jsou pouze epizodní. Nepříliš pochopitelně přidaná postava procházející ženy je prostá dekorace a uklízečka zákulisí. Vtipným ornamentem je televizními ateliéry bloumající lučištník.

Don Juan v Soho přesně zapadá do bezručovské dramaturgie mířící především k mladému divákovi. Z celku však bohužel vykukuje režijní nedotaženost jinak skvělých nápadů a herecké práce, projevující se v postupně upadajícím rytmu a nedostatečně vygradovaném závěru.

Poznámka: Recenze je psána z první reprízy dne 26. 5. 2008. V té době se po celé České republice konala protestní akce Dny neklidu, ve které divadla, skupiny i jednotlivci vyjadřovali svůj nesouhlas s kulturní politikou Magistrátu hlavního města Prahy. Soubor Divadla Petra Bezruče svůj vztah k této akci vyjádřil černobílými stužkami na kostýmech a přečtením stanoviska divadla při děkovačce. Toto prohlášení je zveřejněné na stránkách divadla www.bezrucuzi.cz.

Patrick Marber: Don Juan v Soho

Divadlo Petra Bezruče, premiéra 16. května 2008

Režie	Jiří Havelka
Hrají	Lukáš Melník, Jan Vlas, Norbert Lichý, Markéta Haroková, Přemysl Bureš, Tomáš Dastlík, Tomáš Krejčí, Tereza Vilišová, Marcela Čapková, Vladimíra Čapková nebo Táňa Malíková, Roman Widenka, Jiří Zahuta
Dramaturgie	Ilona Smejkalová
Výprava	Marek Cpin
Hudební spolupráce	Dominik Renč
Hodnocení	60 %

Počasí v Ostravě